

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.372 van 30 december 2015
in de zaak A. 217.941/X-16.462.**

In zake : Frank DE BOCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willy Van der Gucht en Frank Dieu
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 34-36
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de INTERGEMEENTELIJKE VERENIGING VOOR
CREMATORIUMBEHEER IN HET ARRONDISSEMENT
HALLE-VILVOORDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 december 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Intergemeentelijke vereniging voor crematoriumbeheer in het arrondissement Halle-Vilvoorde (hierna: Havicrem) om een einde te stellen aan de tewerkstelling van Frank De Bock als secretaris-directeur.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 december 2015, om 11.00 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Franky De Mil, die *loco* advocaat Willy Van der Gucht verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Stijn Butenaerts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Luc Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973

III. Feiten

3. Verzoeker is op 10 juni 2003 door de raad van bestuur van Havicrem benoemd tot secretaris-directeur. Hij meent als zodanig “statutair vast benoemd” te zijn.

Op 24 november 2015 wordt hem bij deurwaardersexploot een brief van dezelfde datum betekend waarin de voorzitter van Havicrem meedeelt dat met ingang van 24 november 2015 een einde wordt gesteld aan zijn tewerkstelling en waarin hem wordt gevraagd onmiddellijk onder meer de bedrijfswagen af te geven. Met gerechtswaardeursexploot van 27 november 2015 deelt de verwerende partij aan verzoeker de feiten mee “die elke verdere samenwerking met [hem] definitief en onmiddellijk onmogelijk maken”.

Met een brief van 30 november 2015 vraagt verzoeker aan de Vlaamse regering, in het kader van het facultatief, algemeen bestuurlijk toezicht, om de beslissing om hem te ontslaan te schorsen en te vernietigen.

IV. Ontvankelijkheid

4. In haar nota werpt de verwerende partij de “onontvankelijkheid van de vordering” op.

5. De exceptie wordt zonder antwoord gelaten. Zoals hierna zal blijken, dient de vordering hoe dan ook te worden verworpen omdat niet is voldaan aan de schorsingsvoorwaarde van een uiterst dringende noodzakelijkheid.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Schorsingsvoorwaarde van een uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker zet uiteen “dat in de pers allerhande belastende artikelen verschijnen met informatie afkomstig van de verwerende partij”. Daarin worden “beschuldigingen geuit, welke zelfs niet eens voorkwamen in de motivering van het ontslag om dringende redenen”. Op die manier is de verwerende partij “in wezen bezig het proces van de verzoekende partij in de pers te voeren”, om een beeld te creëren “dat naderhand nog bijna onmogelijk te weerleggen zal zijn”. Alleen een onmiddellijke schorsing kan ervoor zorgen dat de verwerende partij ermee stopt de goede naam van verzoeker door het slijk te halen. Daartoe is des te meer reden aangezien de administratieve procedure bij de

Vlaamse regering “nog maanden kan aanslepen” en er “bij Jobat reeds een vacature voor een nieuwe directeur werd geplaatst”.

Beoordeling

8. Ter verantwoording dat hij niet de uitkomst van het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en zelfs niet de uitkomst van een gewone vordering tot schorsing ervan kan afwachten, voert verzoeker in substantie aan dat de verwerende partij bezig is zijn proces in de media te voeren. Door aldus zijn goede naam door het slijk te halen, wordt van verzoeker een beeld geschapen dat niet meer gekeerd zal kunnen worden.

Ter bewijs hiervan verwijst verzoeker naar welgeteld één krantenbericht, van 17 december 2015.

9. Anders dan verzoeker meent, voert de verwerende partij in dat artikel op het eerste gezicht geenszins zijn proces, noch maakt zij erin op enigerlei wijze zijn rekening. Integendeel weigert, blijkens het artikel, (de voorzitter van) de verwerende partij in te gaan op de vragen van de journalist met betrekking tot het “[v]ermoedelijk gesjoemel” vanwege verzoeker en de bewijzen die er “zouden” zijn.

Uit het artikel kan niet worden opgemaakt dat de verwerende partij jegens de pers verklaringen heeft afgelegd die voor verzoeker speciaal belastend zijn en zelfs nieuwe beschuldigingen zouden hebben ingehouden. Het artikel vermag hoegenaamd niet te staven dat de verwerende partij zoekt “de goede naam van de verzoekende partij” door het slijk te halen en actief bij te dragen tot een negatief beeld van verzoeker in de media.

10. Het betrokken krantenbericht komt voor noch min noch meer een vals voorwendsel te zijn om de zaak, die verzoeker initieel – toen hij de betekeningen van 24 en 27 november 2015 ontving – kennelijk niet als uiterst urgent beschouwde, alsnog als hoogst dringend voor te stellen.

Ook de verwijzing naar de behandeling van zijn bezwaar van 30 november 2015 in het kader van het facultatief, algemeen bestuurlijk toezicht die “nog maanden kan aanslepen” en de verwijzing naar de vacature voor een opvolger zijn ter zake enkel drogredenen. Een en ander kon, en moest, verzoeker van meet af aan voorzien.

11. Alvast de cumulatieve schorsingsvoorwaarde van het voorhanden zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld. Deze vaststelling volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig december 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust